

Следъ малко тя се подаде отъ балкона и ни повика. Ние се възкачихме. Срѣдъ голѣмъ вестибюкъ стоеше по халатъ Бали ефенди.

— Какво има? — запита снисходително той.

— Бали ефенди, — съ плачъ поде мама: — ако не те смѣтахъ за най-добъръ човѣкъ въ Бръстово, нѣмаше да те търся. Ти правишъ много добрини и на турци и на рая. Съжали се и надъ насъ сега. Снощи Коле като излизалъ отъ васъ, заптие го срещнало и го закарало въ конака. Тамъ го смазали отъ бой заради братъ му Стоименъ. Вѣрно е, Бали ефенди, че Стоименъ е комита, но какво сж виновни децата ми, какво съмъ крива азъ, въ какво се е провинилъ и Коле? Не се ли труди той, не работи ли до преумора, не си ли изкарва прехраната честно? Акс рече властѣта да убива такива като него, кой ще остане да работи, за да върви живота презъ това тежко време?

— Зная всичко. Юсуфъ — моя зетъ ми обади, — пре-
кжсна Бали ефенди мама.

Съжали ни, Бали ефенди. Ти си силенъ, можешъ да ни запазишъ, добави мама.

— Азъ ще наредя — да ви не безпокои полицията, —
отвърна турчина.

Бали ефенди бѣше много богатъ, почтенъ и влиятеленъ. Отъ неговитѣ думи мама се успокои. Но на връщане, като размисли, видѣ, че освенъ полицията българитѣ въ Бръстovo иматъ още единъ другъ хилядоглавъ неприятель — това е озвѣрената турска гань. Нея кой можеше да обуздае?!

Бекиръ пехливанъ бѣше отъ нея. И нова мъжа нахлу въ душата на мама.